

Vzkaz v láhvi

Šel s mým v domku u jezera. Domek byl tím u břehu, obklopen lesem. Zvenku vypadal hrozný malý, a protože byl děvů, připomínal spíše chatu. Ale uvnitř bylo dost místa pro rodinu. Tu on ale neměl. Vyhovovalo mu, že je domek na samotě. Na protějším břehu by napravo kemp a naproti němu tůbor. Občas k němu doléhaly zvuky z kempu nebo tůbora, ale jinak tu měl naprostý klid. Tím s nikým se nestýkal, i když ve vesnici měl pověst vstřícného a přátelského člověka. Byl novinář a psal do městních novin. Lidé ho měli rádi, protože se snažil o objektivní informace, vždycky dával prostor vyjádřit se všem zájmům a tak jeho články byly oblíbené. Nikdo z nich ale nevěděl, proč

Narodil se v Praze a ještě před pěti lety by si nedokázal představit, že by tohle místo někdy opustil. Miloval život ve městě, jeho neomezené možnosti. Bydlel s přítelkyní, se kterou čekal dítě a plánovali svatbu. Měl mladšího bratra, kterého měl moc rád a s kterým si dobře rozuměl. Ten bydlel ještě u rodičů. S rodiči vycházeli oba dobře a všechno bylo tím ideální. Nikdy ho nenapadlo, co všechno může v jediném okamžiku ztratit.

Rodiče rádi sportovali a vedli k tomu i děti. Takže když bylo v zimě hodně sněhu, jezdili na hory. Měli ale byli kluci starší, tím méně měli času a tak nakonec jeli jen na jeden den. A protože nechtěl svou přítelkyni nechat doma samotnou, tak jeli rodiče jen s bratrem. Možná to bylo z náhrou z celého dne, možná špatně počasím, ale zřejmě cesta se jim stala osudnou. Domů už se nevrátili.

Když se o tom dozvěděl, byl na pokraji zhroutěn. Jen kvůli své přítelkyni, která riziková hotenství, se nesložitě plně. Jenže to ještě nebylo všechno, co ho čekalo. Jejich dítě se narodilo mrtvé. To byla obrovská rána pro oba. A i když se snažil být svému partnerce oporou, začali se odcizovat. Jejich vztah nakonec tuhle zkoušku nezvládl. Odstěhoval se do bytu po rodičích, ale věděl, že tam nemůže zůstat. Všechno mu je připomínalo. Takže by prodal a koupil si tenhle domek u jezera. I když si nikdy nemyslel, že by odešel z Prahy, věděl, že kdyby někdy musel, šel by do jiných částech. Miloval to tam, protože tam prožil spoustu krásných okamžiků.

Už to bylo pět let. Občas za ním jezdili kamarádi z Prahy. Většinou zůstávali na víkend, někdy déle. A právě dnes přijeli.

„Ahoj,

„Tak jak je, pouštěvku?“

„Ale jo, v pohodě, usmí se.“

„Stejně poťd nechťpu, jak tu může vydržet.“

„Docela dobře, je tu pěkně, klid, ticho, čerstvý vzduch co víc bys chtěl...“

„Právě že nic, jsem spokojen v Praze. Nežkám, že není fajn občas vypadnou do přírody, například nově sly, to jo, ale pak zas zpětky do města.“

„Ale no tak, tohle už jsme probírali snad tisíckrát, zvykl by sis.“

„A co společenské život? Nežkej, že poťd nikam nechodíš...“

„Ne, co taky mezi lidma. Nejsem zvdavej na jejich otázky. Čekl otráven.“

„Požkej, oni už to vědět ptali se kamarádi pěkvařen.“

„Ne, to ne, ale nikdo vlastně neví, proč jsem tady, co jsem dělal před tím a tak. Jsou hrozně zvdaví, bůh ví, jaké teorie si vymysleli.“

„Tak co chceš, je to malý místo, nic se tu neudává a každé cizinec je tu atrakcí.“

„Hm, to asi jo, ale jinak mě maj docela rádi.“

„Co kdybysme večer někam vyrazili? Navrhl jeden z kamarádů.“

„Ani se mi nechce, nerad bych měl své zřady.“

„Ale no tak, jaké zřady? Co se stalo s tím klukem, kterej byl pro každou akci? Co se stalo s přátelským a společenským Lukšem, kterého jsme znali a kterej většinou bavil celou společnost? Kam zmizel ten kluk, kterej večer strážvenej osamotě považoval za zřetě? ptal se jeho nejlepší kamarád Pavel, „Sakra, nežkej mi, že ti nic z toho nechyb?“

„Ne, nechybí. Čekl nařtvaně a pokračoval, „Tak ty chceš vědět, co se s ním stalo, jo? Tak fajn, jě ti to řeknu. Tenhle kluk uměl společně se svým bráčkou, se svou rodině a se svým dítětem.“

Rozhostilo se ticho. Nikdy si neuvědomili, že i po pěti letech se bude čtít plně stejně, jako když se to stalo.

„Promi, ozval se Pavel. „Nemusíme nikam chodit. Jě nevědí jsem nedořlo mi? že tě to poťd tolik bolí. Myslel jsem, že za těch pět let už to trochu otupělo? Myslel, že byl dobře nřpad odejřt sem? Celě dny jsi tu s mým, urřitě o tom poťd přeměřl, trřpě se, neměl bys bejt mezi lidma...“

„Ty promi, neměl jsem na tebe vyjet, všm, že to myslěte dobře, ale jě jsem tu spokojenej. A nemysli si, že tu celý den nic neděm, psěť řlřky pro noviny zabere nřjakej řas. Zrovna teě jsme zavedli novou rubriku, řMřj přřbřhř, a řřf chce, abych sehnal nřjakej zajřmavej přřbřhř ze řivota, aby lidi vidřli, jak to bude vypadat, ne? nřm nřco zařnou posřlat.“

„Fakt? A co mě za přřbřhř akceptovali zřnu řřmatu.“

„No, právě že nic, povzdechł si, „Nevřm, kde vzřt zajřmavej přřbřhř ze řivota. Hlavně tu nikoho neznřm na tolik, abych se mohl zeptat. Jsem fakt zvdavej, co budu dělat, pozejřř to mě bejt hotov? a jě nemřm ani tuřen? o řem psřt. To se mi řasto nestřvř.“

„No, jě myslřm, že přřbřhř mř, jen ho napsatř zkusil Pavel.“

„Nemysliř snad, že budu psřt o sobě...“

„Nemusř řřkat, že je to tvřj přřbřhř, ale možně by pomohlo se z toho vypsat.“

„Hele, jě nřco vymysliřm. Co kdybysme tohle řřma už uzavřeli?“

Stejně mu to ale nedalo a přeměřlel o tom, že by všnř pouřil svřj přřbřhř. Když kamarádi odřeli, pustil se do psanř.

„Rřd bych všm přřstavil nařř novou rubriku. Na řřchto řřnkřch budeme vřdy každě pondřlř uveřejřovat přřbřhř“

ze života?. Proto v?s ??d?m, abyste n?m zas?lali sv? p??b?hy? A dnes si m??ete p?e??st p??b?h jednoho m?ho kamar?da?. M?l jsem v?echno, na nic jsem si nest?oval. ?il jsem t?m?? idylick? ?ivot?? Prsty mu b?hali po kl?vesnici t?m?? samy. ?? p?i?la nehoda? Ztratil jsem sv? nejbli??? Nikdo nedovede pochopit m? pocity. C?til jsem obrovskou pr?zdnost. M?l jsem chu? v?echno vzd?t. Jedin?, co m? v tu chu?li dr?elo nad vodou, byla m? p??telkyn?, s kterou jsem ?ekal d?t? Ale to se taky m?lo zm?nit?. Na?e d??tko nep?e?ilo? Nakonec se mi rozpadl i vztah a odst?hoval jsem se do bytu rodi???. To bylo to nejhor???, co jsem mohl ud?lat. Po??d jsem p?em??lel, co by se stalo, kdyby... Vzpom?nky byly v?c ne? bolestn?. Nedok?zal jsem j?t d?l. Nakonec jsem prodal byt a p?est?hoval se do domku na okraji m?sta. Uzav?el jsem se p?ed sv?tem. Nedok?zal jsem se sm??it s t?m, ?e tu nejsou. Mo?n? jsem m?l vyhledat psychologa, ale to jsem neud?lal? Te? u? je to p?t let, ale j? st?le nem??u sp?t a ?asto m? bud? no?n? m?ry. Z m?ho p?edchoz?ho ?ivota nezbylo nic, jen p?r dobr?ch kamar?d?, kter? v?d?m tak ?estkr?t do roka. Nem?m s?lu navazovat dal?? vztahy. Nechce se mi mluvit o tom, co jsem pro?il. Nechce se mi to komukoliv vysv?tlovat. A u? v?bec nestoj?m o l?tost. Proto o tom nikdo nev?

Na z?v?r mus?m ??ct, ?e tento p??tel si nep??l uv?st jm?no, ale jen ?e je z Prahy.?

A ?l?nek byl na sv?t?. Poslal ho ??fovi a ?ekal na jeho reakci. Ani to netrvalo tak dlouho a m?l tu odpov??: ?Ten ?l?nek je opravdu p?sobiv?. Pod?kujte p??teli za p??b?h. Pos?l?m ho do tisku.?

Jo, ?l?nek byl p?sobiv?. Kdyby tak v?d?l, ?e to je jeho vlastn? p??b?h. Doufal, ?e to nikoho nenapadne. Schv?ln? ho nechal bydlet v Praze, aby to nebylo tak n?padn?. I kdy? u? si p?edstavoval ty spekulace.

?el ven. Sedl si na molo a p?em??lel. Opravdu nikdy s nik?m nemluvil o tom, jak mu je. A te? to najednou bylo na pap??e a z?tra si to p?e?te spousta lid?. Mo?n? m?l Pavel pravdu a pom??e mu to. Te? se ale c?til ?pln? stejn?, jako kdy? se dozv?d?l, ?e p?i?el o rodi?e a o br?chu.

Druh? den ?el do m?sta. Za?el i do trafiky, koupil si noviny a i m?stn? den?k. Cht?l vid?t, jak vypadl ten jeho ?l?nek.

?Ta nov? rubrika je super,? ?ekl trafikant, hned jako ho uvid?l.

?V?n?? To jsem r?d, ?e se v?m l?b?.? usm?l se.

?A ten p??b?h? kdy? si to r?no ?etla man?elka, skoro u toho bre?ela, p?ete fakt skv?le.?

?D?kuju.? ?ekl skromn?.

Kdy? se vracel dom?, uvid?l na cest? n?jakou l?hev. Nesn?el, kdy? lidi vyhazovali odpadky v p??rod?. Tahle l?hev le?ela v p??kopu, trochu zamaskovan? tr?vou. Skoro to vypadalo, jako by ji tam n?kdo naraff?il. Sebral ji a cht?l ji vyhodit, ale zaujalo ho, jak je ?pln? ?ist? a nav?c v n? byl n?jak? pap?r. Do?el s n? dom? a vyt?hl ten l?stek. St?lo na n?m: ?Jsou v?ci, p?ed kter?mi se ned? ut?ct. Bolest a smutek k nim pat???.? Nech?pav? na n?j z?ral. Netu?il, co to m? znamenat. ?Vzkaz v l?hvi? To je trochu absurdn?, ne? Jak z n?jak?ho blb?ho filmu.? pomyslel si. Odlo?il l?hev i se vzkazem a listoval novinami. Do toho mu zavolal ??f. Pr? m? jeho ?l?nek velk? ohlas. Spousta lid? by r?da pomohla. P?esn? tohle necht?l. Ujistil ho, ?e kamar?d se m? dob?e a pomoci se mu dost?v? v Praze. U? si nebyl jist?, ?e byl dobr? n?pad ps?t o tom. Te? s t?m v?ak nemohl u? nic d?lat. A je?t? k tomu ten vzkaz. Trochu ho rozhodil. On p?ece p?ed ni??m neut?kal. Nebo jo? Kdy? o tom tak p?em??lel, tak mo?n? v?n? ut?kal. Vym?nil sv?j ?ivot s p??teli za samotou uprost?ed lesa. Ptal se s?m sebe, jestli opravdu musel j?t a? sem. Kdyby z?stal v Praze, jen se p?est?hoval jinam, co by se zm?nilo. A nav?c, ?il by v anonymn?j??m prost?ed?. Tady nap?e jeden ?l?nek o lidsk?m osudu a u? o tom mluv? cel? m?ste?ko. Kdyby tohle vy?lo v Praze, tak by se nad t?m nikdo nepozastavoval. Lid? by si to p?e?etli a jen co by oto?ily list, zapomn?li by. Ne v?ak tady. U? si p?edstavoval, jak se o tom bude mluvit cel? t?den. Nejm?n? do t? doby, ne? vyjde jin? p??b?h.

Samotn?ho ho udivilo, co v?echno v n?m dok?zaly vyvolat dv? v?ty od nezn?m?ho ?lov?k. P?edt?m nikdy nepochyboval, ?e bylo spr?vn? odej?t sem, ale te? se mu najednou stra?n? zastesklo po Praze. Asi ten ?l?nek nenapsal tak dob?e, jak by cht?l. Nepoda?ilo se mu zamaskovat, ?e je o n?m a n?kdo si to domyslel. Za?alo ho zaj?mat, kdo by to mohl b?t a proto se rozhodl ud?lat n?co, co by je?t? p?ed chu?l? pova?oval za naprost? nesmysl. Rozhodl se odpov?d?t. ?Mo?n? ut?k?m, mo?n? ne. Co ty o tom m??e? v?d?t..?? Dal l?stek do l?hve a odnesl ji na m?sto, kde ji na?el.

Druh? den nemohl samou nedo?kavost? ani dospat. Byl zv?dav?, jestli mu n?kdo odpov?. L?hev tam byla, vzkaz taky, ale nebyl si ?pln? jist?, jestli to nen? ten jeho. Vyt?hl ho ven a ?etl: ?Mo?n? v?m v?c, ne? si myslíš...? V?c nic. Trochu ho to zklamalo, ale zas nemohl ?ekat, ?e se hned dozv?, s k?m si to vlastn? p?e. ?To m? zaj?má...“ zn?la jeho jednoduch? odpov??.

?Maskovat sv?j p??b?h za p??b?h kamar?da je ten nejpr?hledn?j?? trik. Co si p?iznat, ?e m? probl?m??

?Nem?m probl?m.? ?ekal, co na tohle odpov?.

?T?eba bych ti mohla pomoct?? Jako by p?edchoz? odpov?? ne?etla. Tak?e je to holka? Za?ala ho zaj?mat v?c.

?To sotva. Jednou u? jsem o tom psal a sta?ilo mi to?? doufal, ?e ji to vyprovokuje k osobn?mu setk?n?.

?Kdo tady mluvil o psan?..?? c?til z toho lehce provokativn? t?n. Zd?lo se, ?e bude chytr?.

?Jsem novin??, tak p?u??

?J? rad?i mluv?m...?

?Snad nejsi psycholo?ka...??

?Kdy? u? se pt?, tak jsem.? Tak p?esn? tohle necht?l sly?et. Tak?e ??dn? osobn? z?jem ?kr?sn? nezn?m?, ?lo j? o n?j ?ist? z profesn?ho hlediska. Co jin?ho taky ?ekal..? Byl na?tvan?. Nejd??v j? v?bec necht?l odpov?d?t, ale druh? den si to rozmyslel.

?Asi jsi m?j ?l?nek ne?etla dob?e, nechci o tom s nik?m mluvit, o to m?? s psycholo?kou. Tohle je moje posledn? odpov??, v?c ne?ekej.? Donesl l?hev na m?sto a rozhodl se, ?e po?k?, kdo si pro ni p?ijde. Ale u? bylo celkem pozd? a po??d ne?la, tak to nakonec vzdal. Druh? den na?el odpov??: ?Je mi l?to, jestli jsem se t? n?jak dotkla, mo?n? bychom si mohli promluvit. Pokud bude? cht?t, ?ek?m tu z?tra v ?est.? Tohle ne?ekal. I kdy? se s n? cht?l od za??tku setkat, po tom, co mu napsala, ??m se zab?v?, ho chu? p?e?la.

Bylo t?i ?tvr? na ?est. Sed?l u domku na molu a po??d nev?d?l, jestli tam p?jde. Nakonec se rozhodl, ?e z?stane

opod?l a bude ji pozorovat. A pak se uvid?.

Byl schovan? za stromy a ?ekal. Najednou ji uvid?l p?ich?zet. Byla p?esn?. ?ekal cokoliv, ale tohle ho p?ekvapilo. Byla tak n?dhern?. Nedok?zal re?ln? uva?ovat. Trvalo mu p?es p?t minut, ne? se vzpamatoval. Zaj?malo ho, jak dlouho vydr?? ?ekat. Vydr?ela patn?ct minut. Potom se oto?ila k odchodu. V tu chv?li se j? uk?zal.

?Dobr? den,? pozdravil.

Oto?ila se. ?Myslela jsem, ?e jsme si tykali.?

?Hm, mo?n?.? odtu?il.

?Tak?e sis to p?eci jen rozmyslel?? zeptala se.

?Co??

?No, p?edpokl?d?m, ?e se mnou chce? mluvit, kdy? jsi p?i?el.?

?Nev?m. Vlastn? jsem t? cht?l vid?t.?

?Tak m? vid?.?

?Jo.?

?A??

?Co jako??

?No, co d?l??

?Mysl? si snad, ?e ti padnu k noh?m a v?echno ti ?eknu??

?To opravdu ne.? usm?la se.

?Kdo t? poslal??

?Nikdo.?

?Ale no tak, tohle ur?it? vymysleli m? k?mo?i. Po??d cht?li, abych si s n?k?m promluvil. I ten ?l?nek byl jejich n?pad.

Nem?l jsem je poslechnout. Myslel jsem, ?e jsem to napsal dob?e, ?e nikoho nenapadne, ?e je to o mn?.?

?V?n? m? nikdo neposlal. A napsals to dob?e, ale jsem psycholo?ka, v takov?chto p??b?z?ch hled?m v?dycky n?co v?c, ne? oby?ejn? ?ten??i.?

?Tak dob?e, kdy? p?ipust?m, ?es p?i?la z vlastn? v?le, co si od toho slibuje?? Mysl?, ?e po p?ti letech ti v?echno ?eknu a najednou mi bude fajn?? zeptal se ?to?n?.

?Ne, to si nemysl?m. Nejd??v si mus? p?iznat, ?e m? probl?m. Pak ho m??e? ?e?it. A pokud se mnou nebude? cht?t mluvit, tak j? t? nutit nem??u. Ale mysl?m, ?e bys m?l.?

Prohl?el si ji. Byla n?dhern?. M?la dlouh? ?ern? vlasy, kter? se j? vlnily kolem obli?eje a ?okol?dov? hn?d? o?i, ve kter?ch se ztr?cel. Odhadoval, ?e bude tak v jeho v?ku. P?itahovala ho, ti si musel p?iznat. Nemyslel si, ?e tohle je?t? n?kdy uc?t?. Mo?n? by s n? mohl mluvit. T?eba by mu to v?n? pomohlo, a kdy? ne, aspo? by byl s n?. T?eba by se v?c poznali?

?Tak dob?e, kdy? p?ipust?m, ?e m?m probl?m, co bude d?l??

?Pak bychom si o n?m m?li promluvit.?

?Tak jo, tak poj? d?l.?

?M??em klidn? z?stat venku, jestli chce?. Nechci, abys to bral jako n?jak? form?ln? rozhovor s doktorkou. R?da bych, aby ses c?til uvoln?n?. R?d sed?v? na molu, ne??

?Jak to v??? zaj?malo ho. Z?hadn? se usm?la.

?Tak dob?e, z?staneme venku.? Posadili se na molo. Pozoroval vodu a p?em??lel, kde za??t.

?Kde m?m jistotu, ?e jsi opravdu psycholo?ka??

?M??u ti uk?zat diplom, kdy? na to p?ijde.?

?To je sice fajn, ale co kdy? nebude? ml?et a z?tra to bude v?d?t cel? m?sto? V?bec t? nezn?m??

?Vid?li jsme se p?ece mnohokr?t, ve m?st? p?i n?kupech, nebo jen tak??

?V?bec si t? nepamatuju.? Je mo?n?, ?e by si ji opravdu nepamatoval? To u? na tom mus? b?t opravdu ?patn?, kdy? si nev?imnul tak kr?sny? holky.

?To je mo?n?, ale mysl?m, ?e jsme spolu jednou i mluvili, chvilku. A pak, ob?as spolupracuju s va?imi novinami.?

?Fakt??

?Ano, ve sloupku, kde l?ka?i rad? lidem, n?kdy se tam ?e?? i psychick? probl?my. Mysl?m, ?e zrovna v?era n?jak? takov? rada vy?la, m? noviny??

?Jo, v?erej?? jo.? vstal a do?el pro n?.

?Tady,? nalistovala p??slu?nou str?nku.

?To je sice hezk?, ale kde vezmu jistotu, ?e jsi to ty.?

?Jsi v?n? hrozn? ned?v?ivej, v? to?? vyt?hla ob?anku, ?u? jsi spokojenej??

?Jo,? p?ik?vl.

?Tak?e mi u? kone?n? ?ekne?, co t? tr?p???

?Stejn? sis to v?echno p?e?etla, tak co v?c ti m?m ??ct??

??ekni mi to znova, jako bych nic nev?d?la.?

?M? to smysl??

?V?? mi.?

?Tak dob?e.? Pustil se do vypr?v?n?. Znovu j? popsal cel? sv?j p??b?h. Nechala ho mluvit, ani jednou ho nep?eru?ila. Nemluvalo se mu lehce, ale najednou ho n?kdo poslouchal a to se mu l?bilo. Kdy? skon?il, zeptala se: ?Co zaj?t z?tra na ve?e??

?To je jako v?echno? Nic v?c ne?ekne?? ??dn? anal?za, nic??

?Anal?za?? usm?la se, ?tu u? jsem si ud?lala na z?klad? toho ?l?nku a moc jsem se nespletla. Co ta ve?e?e??

?Chce? j?t do m?sta??

?Jo, a podle toho co jsi ??kal, tak by ti to nem?lo zas tak vadit. M?ls to r?d, ne??

„M? pravdu, m?l. Ale te? u? ne.“

„Fakt si to mysl?? Nenalh?v? si to jenom? Nemus? mi odpov?dat, ale p?em??lej o tom.“

„Je?? dlouho po tom, co ode?la na ni musel myslet. Dok?zala p?esn? vystihnout jeho pocity, i kdy? o nich n?kdy nem?l ani tu?en?. Mo?n? se v?n? b?l si n?kter? v?ci p?iznat.“

„Sch?zeli se spolu u? p?es dva m?s?ce a on s n? znovu za??nal ??t. Nebral ji jako psycholo?ku, ale jako dobrou kamar?dku. M?l pocit, ?e se znaj? odjak?iva. Za??nal chodit v?c mezi lidi, u? netr?vil v?echn ?as ve sv?m dom?. A jednou, kdy? byl ve m?st? ji vid?l s malou hol?i?kou. Nejd??v si myslel, ?e ji n?komu hl?d?, ale pak sly?el, jak ji oslovuje ?mami?. Dost ho to zklamalo. Myslel si, ?e o n? v? dost, na to, jak kr?tce se znaj? a mrzelo ho, ?e mu zrovna tohle zatajila. Nejhor?? na tom bylo, ?e v n? vid?l v?c ne? jen dobrou kamar?dku, i kdy? si to zat?m nep?ipou?t?l. Ale te? M?la d?t? a i kdy? mo?n? nebyla vdan?, to d?t? ur?it? m?lo t?tu a ona t?m p?dem p??tele. Napadlo ho, ?e by se t?eba mohli rozej?t, ale v t?hle chv?li to nevid?l jako pravd?podobnou mo?nost. P?ipadal si podveden?.“

„Pro? si mi ne?ekla, ?e m? d?t??? zeptal se, kdy? se znovu vid?li.“

„Jak-jak to v??? byla zasko?ena.“

„Je to mal? m?sto, nic se neutaj? vid?l jsem v?s.“

„Cht?la jsem ti to ??ct, ale b?la jsem se, ?e t?eba??“

„?e co? ?e by si pan? psycholo?ka nev?d?la rady?? byl ironick?.“

„No tak. B?la jsem se, ?e bys mohl ztratit z?jem??“

„Jsi snad moje kamar?dka, ne? Pro? by mi m?lo vadit, ?e m? d?t??? nech?pal.“

„T?eba kdybych cht?la b?t v?c ne? kamar?dka.“

„To d?t? m? p?ece t?tu, ne??“

„???kala jsem ti, ?e ?iju sama.“

„Jo, ale jak se uk?zalo, zas tak ?pln? pravda to nen?.“

„Dob?e, ale ??dn? mu? v m?m ?ivot? nen?.“

„A co jej? t?ta? Opustil v?s??“

„Jo, opustil. Nav?dycky. Zem?el p?i autonehod?, kterou nezavinil. Ani jsem mu nestihla ??ct, ?e jsem t?hotn?.“

„Tohle tedy ne?ekal. Vyrrazilo mu to dech. ?To je mi l?to.? dostal ze sebe.“

„U? jsem se s t?m vyrovnala.“

„K? bych to taky dok?zal.“

„To zvl?dne?, neboj.“

„Uva?oval jsem o tom, ?e bych se vr?til do Prahy.“

„Tak?e se ti p?eci jen zastesklo po ru?en?m ?ivot? velkom?sta?? zeptala se s ?sm?vem, ale v hlase bylo sly?et zklam?n?. Post?ehl to.“

„Mo?n?. Jsi zklaman??“

„J?? Ne, pro??? sna?ila se tv??it bezstarostn?.“

„Vypad? to tak.“

„Ne, jen mi bude? chyb?t.“

„Ale to ty m? taky.“

„Jo, j? v?m,? ?ekla a ti?e dodala, ?ale jen jako kamar?dka.“

„Ale, snad ses do m? nezamilovala.? sna?il se zleh?it situaci.“

„A kdyby??“

„Pak bych ti ?ekl, ?e pot?ebuju ?as. Po??d jsem ?ekal, kdy mi ?ekne?, ?e m? man?ela nebo p??tele, kdy? jsem t? vid?l s malou, tak jsem o tom skoro nepochyboval? a pak, nemyslel jsem si, ?e bych se mohl znovu zamilovat??“

„Tak?e ke mn? c?t? n?co v?c??“

„Ano, ale nejsem si jist?, jestli m?m na to za??nat n?jak? vztah.“

„Tak?e rad?i ute?e?? Pro? mus? p?ed probl?mama v?dycky ut?kat? Stejn? je jednou bude? muset ?e?it.“

„Neut?k?m.“

„Tak pro? chce? je to Prahy, te?. Kdy jsi se rozhodl, kdy? jsi m? vid?l s malou??“

„Co se zm?n?, kdy? tu z?stanu??“

„Budem moct b?t spolu. M??e? n?m p?ece d?t aspo? ?anci, ne??“

„Ne??k?m, ?e tam z?stanu, zase se vr?t?m.“

„Ale kdy??“

„To j? nev?m.“

Balil si v?ci. Celou noc p?em??lel o jejich rozhovoru. Co kdy? opravdu d?lal chybu. Jen?e te? u? nemohl couvnout. P?ipadal by si blb?, kdyby se najednou objevil p?ed jej?m domem s t?m, ?e nikam nejel. Zas by vyhr?la. U? ji nevid?. Rozlou?ili se v?era a on necht?l, aby za n?m chodila. Nejsp? ji nevid? u? nikdy, proto?e si nebyl jist?, jestli se sem je?t? n?kdy vr?t?. Bylo to paradoxn?. P?ed p?ti lety odch?zel z Prahy, proto?e cht?l zapomenout na nejhor?? chv?le sv?ho ?ivota. Te? odch?zel odsud, proto?e cht?l zapomenout na ty nejkr?sn?j?? chv?le.

Zamkl dve?e. Ale n?jak se nemohl rozlou?it. Sedl si na molo a vzpom?nal. Najednou mu n?kdo polo?il ruku na rameno.

Ano, byla to ona. V?bec ji nesly?el p?ich?zet, jak byl zasn?n?.

„Co tu d?l?? ??kal jsem ti p?ece, ?e nem? chodit.“

„J? v?m, ale v?, m?m pocit, ?e u? se sem nechce? vr?tit. Cht?la jsem t? je?t? jednou vid?t.“

D?val se na ni. Byla tak kr?sn?. A on od n? ut?kal.

„Miluju t?,? ?ekla ti?e, ?a je mi l?to, ?e jsi n?m nedal ?anci.“

„Taky t? miluju,? za?eptal.“

„Tak pro? odch?z?? zeptala se se slzami v o??ch.“

Ptal se s?m sebe, pro? odch?z?. M?l tu v?echno. Kone?n? na?el spokojen? ?ivot a zase ut?kal. Vlastn? se mu v?bec

nikam necht?lo. Nemohl se rozlou?it a v?echno tu nechat.
?A kdo ??k?, ?e odch?z?m?? usm?l se.

www.psanci.cz